

Ти не злякалась. Тихо ждеш, покірно.

І чую я: розсипавсь мур, як стій.

Одплила кров із ран і, мов олій,

Бальзам, ти їх лікуєш вірно.

І бачу щедрість я твою офірну —

Я перший віддих сонячних надій

Втягаю в груди, радісні од мрій,

Я чую щастя, щастя непомірне!

Цвіте усе, що було без життя,

Співає серце свій найкращий спів

І чує волю, пристрасть і чуття,

Росте любов і полоняє гнів.

Тебе, тебе звеличує, кохана,

І кличе в захваті тобі: осанна!